

## Arrest

**nr. 321 105 van 3 februari 2025  
in de zaak RvV X / IX**

**In zake:**     1.       X  
              2.       X  
              handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige  
              kinderen X, X, X, X en X

**Gekozen woonplaats:**   ten kantore van advocaat O. TODTS  
                                  Henri Jasparlaan 128  
                                  1060 BRUSSEL

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie**

### **DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 29 april 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2025.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, S.K.T., – die reeds werd erkend als vluchteling in Soedan en in Italië – en haar vijf minderjarige kinderen dienden op 12 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker, S.M.I., – die ook reeds werd erkend als vluchteling in Soedan en in Italië – diende op 14 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 9 januari 2023 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissingen waarbij verzoekers' verzoeken om internationale bescherming

onontvankelijk worden verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Verzoekers dienden, via een op 8 februari 2023 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Bij arrest nr. 298 883 van 18 december 2023 verwierp de Raad het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris van 9 januari 2023.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 27 maart 2024 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 9 april 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.03.2023 werd ingediend en geactualiseerd werd op 12.01.2024 door :*

*[M.I.S.] [...]  
+ partner: [K.T.S.] [...]  
+ 5 kinderen  
- [S.M.Wa.] [...]  
- [S.M.Muh.] [...]  
- [S.M.We.] [...]  
- [S.M.Mur.] [...]  
- [S.M.Me.] [...]  
Nationaliteit: Eritrea  
[...]*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Op 12.08.2021 dienden mevrouw en haar kinderen een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Meneer diende op 14.09.2023 een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Deze VIB's werden op 09.01.2023 afgesloten met een onontvankelijkheid door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 21.12.2023 werd het beroep verworpen door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 4 maanden voor mevrouw en de kinderen en iets meer dan 2 jaar en 3 maanden voor meneer – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).*

*Betrokkenen halen aan Italië te hebben verlaten uit vrees om op straat terecht te komen. Betrokkenen verwijzen hiervoor naar een aantal artikels (Swiss Refugee Council OSAR, Reception Conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy, 2020, p.17. Beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2023282/200121-italy-reception-conditions-en.pdf>; zie ook NANSSEN Note 2020-2 (addendum), The situation of beneficiaries of international protection in Italy, 17.12.2020, p.4. Beschikbaar op <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/03/201104-NANSSEN-Note-20-2-Addendum-Italy-final.pdf>; OSAR, Reception conditions Italy, juni 2021, p12; AIDA Report 2021, p.213.). Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen neer om dit te staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen om op straat terecht te komen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de verwijzing naar rapporten; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Italië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar*

*zou zijn. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.*

*Betrokkenen verwijzen verder naar het UNHCR, IOM en andere humanitaire organisaties en ngo's die melden dat duizenden vreemdelingen, waaronder statushouders, in verlaten, ontoereikende of overbevolkte faciliteiten in Rome en andere grote steden wonen alsook dat de aanwezigheid van statushouders in illegale bezettingen van gebouwen, zowel openbare als particuliere, zijn toegenomen. Hiervoor verwijzen ze naar twee rapporten (United States Department of State, Italy 2019 Human Rights Report, 2019, p.11. Beschikbaar op: <https://www.State.gov/reports/2019-country-reports-on-human-rights-practices/italy/>.; TERLIZZI, A., "Reception Policies, Practices and Responses. Italy Country Report", Working Papers Global Migration: Consequences and Responses, 2020, p.32. Beschikbaar op: [https://www.researchgate.net/publication/339617681\\_Reception\\_Policies\\_Practices\\_and\\_Responses\\_Italy\\_Country\\_Report](https://www.researchgate.net/publication/339617681_Reception_Policies_Practices_and_Responses_Italy_Country_Report)). Ze verwijzen verder dat velen in een sfeer van onveiligheid en geweld leven (MENDOLA, D., and BUSETTA, A., "Health and Living Conditions of Refugees and Asylum Seekers: a survey of informal settlements in Italy", Refugee Survey Quarterly, 2018, p.477 en 482); dat ze geen toegang hebben tot sociale en gezondheidsdiensten en niet tot de meest elementaire goederen zoals water, voedsel en elektriciteit (Doctors Without Borders, out of sight, report from February 2018. Beschikbaar op: [https://www.msf.org/sites/msf.org/files/harmful\\_borders\\_def.pdf](https://www.msf.org/sites/msf.org/files/harmful_borders_def.pdf)); dat ze leven in de marge van de samenleving zonder enig vooruitzicht op verbetering van hun situatie waarbij het dagelijks leven bestaat uit het voorzien in hun basisbehoeften (Swiss Refugee Council OSAR, Reception Conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy, 2020, p. 58); dat de huisvestingsomstandigheden ernstige gevolgen hebben voor hun geestelijke en lichamelijke gezondheid (NANSEN Note 2020-2 (addendum), The situation of beneficiaries of international protection in Italy, 17.12.2020, pp. 4-5; Swiss Refugee Council OSAR, Reception Conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy, 2020, p.17 en p. 102); dat de toegang tot sociale huisvesting pas mogelijk is na een langdurig verblijf waarbij dit van kracht is in bepaalde regio's (NANSEN Note 2020-2 (addendum), The situation of beneficiaries of international protection in Italy, 17.12.2020, p.6; European Commission, European Semester: Assessment of progress on structural reforms, prevention and correction of macroeconomic imbalances, and results of in- depth reviews under regulation (EU) No 1176/2011, 2019, p. 44; USDOS, 2021 country report on Human Rights practices: Italy, 12.04.2022, <https://www.ecoi.net/en/document/2071327.html>), en dat het voor hen moeilijk zou zijn om in Italië een officiële job te vinden (OSAR, Reception conditions in Italy, juni 2021, p. 13; USDOS, 2021 Country Report on Human Rights practices: Italy, 12.04.2022). Echter, hierbij dient herhaald te worden dat dit niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Italië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Betrokkenen passen dit niet toe op de eigen situatie met het leveren van bewijzen.*

*Betrokkenen verwijzen naar een arrest geveld op 25.11.2021 door het Oberverwaltungsgericht van Münster waarbij een Duitse rechter besloot dat een Somalische verzoeker om internationale bescherming niet terug moest keren naar Italië, al genoot hij daar de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij een ernstig risico zou lopen op een vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM (ELENA- update dd. 10.12.2021). Verder verwijst betrokkene naar een Nederlandse rechter die besloot dat een Dublin- transfer van een verzoeker om internationale bescherming tijdelijk niet kon plaatsnemen gelet op een Italiaanse circulaire waarin een tijdelijke opschorting van Dublin- transfers werd verzocht dd. 18.01.2023. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.*

*Betrokkenen halen een schending aan van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest bij een terugkeer naar Italië. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Dezelfde motivatie geldt voor art. 4 van het Handvest.*

*Betrokkenen halen aan dat ze in Italië 1 jaar hadden om zich te integreren, maar dat dit niet kon plaatsnemen omwille van Covid, dat ze geen vast werken konden vinden waardoor ze geen woning konden huren en dat ze zich niet opnieuw konden wenden tot hulporganisaties. Ze verklaren dat ze bijna op straat terecht kwamen en te horen kregen van maatschappelijk werkers dat de kinderen van hen zouden worden afgenomen. Echter, betrokkenen leggen hier geen bewijzen van neer. Het is aan betrokkenen om op zijn minst e[en] begin van bewijs te leveren. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.*

*Meneer haalt aan gezondheidsproblemen te kennen die onlosmakelijk verbonden zijn met het trauma die hij opliep toen hij te horen kreeg dat zijn kinderen zouden worden weggehaald, waarbij ze van lichamelijke en psychologische aard zijn en waardoor hij in Italië 12 dagen werd gehospitaliseerd. Betrokkenen halen verder aan een ware angst ontwikkelt te hebben voor Italië. Wederom dient gemeld te worden dat betrokkenen hier geen bewijs van neerleggen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.*

*Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in Italië kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Italië te vinden is.*

*Betrokkenen beweren dat het in het hoger belang is van hun kinderen dat hun schoolopleiding niet verstoord wordt. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar Italië. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in Italië. Bovendien betekent een terugkeer naar Italië niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijk vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen volgen.*

*Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontczegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."*

*Wat de verwijzing naar art. 22bis Grondwet en art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreft, dient er opgemerkt te worden dat een terugkeer naar Italië niet steeds noodzakelijkerwijze betekent dat dit tegen de belangen van de kinderen is. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat de kinderen, in de nabijheid van hun ouders, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Bovendien zijn de ouders de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en bijgevolg is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Een schending van art. 22bis van de Grondwet en van art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.*

*Betrokkenen hebben een meerderjarige dochter [...] die hier legaal verblijft op het Belgisch Grondgebied. Zij menen dat een terugkeer een schending van art. 8 van het EVRM met zich mee zou brengen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige dochter. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie*

tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en “Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, “further elements of dependency involving more than the normal emotional ties” (vrije vertaling: “bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden”) zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014)

Vervolgens verwijzen betrokkenen naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat ze blijf zouden kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties in België. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen neer waaruit blijkt dat de sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).

De advocaat van betrokkenen haalt de artikels 5, 13 en 14 van de richtlijn 2008/115 aan. Echter, Betrokkenen wordt niet gedwongen gerepatriëerd. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen alles in het werk dienen te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun land van verblijf terug te keren. Betrokkenen krijgen eveneens geen inreisverbod, waardoor er van een schending van deze artikels geen sprake is.

De advocaat van betrokkenen verwijst naar artikels 19, lid 2 en 47 van het Handvest. Betrokkenen tonen echter niet aan dat ze een ernstig risico lopen op de doodstraf, aan foltering en aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Betrokkenen dienen zelf een begin van bewijs te leveren. Verder wordt het recht van betrokkenen, waarbij ze recht hebben op een eerlijke, openbare behandeling van hun zaak en waarbij ze recht hebben op rechtsbijstand en advies, niet geschonden. Betrokkene wordt namelijk bijgestaan door een advocaat. Dit kan dan ook niet aanzien worden als ene buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (een onafgebroken verblijf sinds 2021, dat betrokkenen Franse lessen volgen, dat hun sociaal en familiaal netwerk zich in België bevinden, de getuigenverklaring, het attest van inburgering, lessen alfabetisering, het bewijs van inschrijving als werkzoekende, de schoolattesten) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

2.2. Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de bestreden beslissing werd op 29 april 2024 ingediend door de ouders van Wa.S.M. Op 16 november 2024 is Wa.S.M. echter meerderjarig geworden, zodat zijn ouders hem, vanaf die datum, niet langer in rechte kunnen

vertegenwoordigen. Wa.S.M. kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22bis van de Grondwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het proportio-naliteitsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Zij stellen tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zij verstrekken de volgende toelichting:

“[...]”

➤ *Eerst onderdeel: schending van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet*

*In zijn verzoek om een verblijfsvergunning heeft verzoeker zich uitvoerig beroepen op redenen die verband houden met de veiligheids-, economische en sociale situatie in zijn land van herkomst, die een terugkeer naar zijn land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Hij stelt:*

*Bestreden beslissing wijst aan:*

*“Betrokkenen halen aan Italië te hebben verlaten uit vrees om op straat terecht te komen. Betrokkenen verwijzen hiervoor naar een aantal artikels (Swiss Refugee Council OSAR, Reception Conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy, 2020, p.17. Beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2023282/200121-italy-receptionconditions-en.pdf>; zie ook NANSEN Note 2020-2 (addendum), The situation of beneficiaries of international protection in Italy, 17.12.2020, p.4. Beschikbaar op <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/03/201104-NANSEN-Note-20-2-Addendum-Italy-final.pdf>; OSAR, Reception conditions Italy, juni 2021, p.12; AIDA Report 2021, p.213.). Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen neer om dit te staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen om op straat terecht te komen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de verwijzing naar rapporten; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Italië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.*

*Betrokkenen verwijzen verder naar het UNHCR, IOM en andere humanitaire organisaties en ngo's die meldden dat duizenden vreemdelingen, waaronder statushouders, in verlaten, ontoereikende of overbevolkte faciliteiten in Rome en andere grote steden wonen alsook dat de aanwezigheid van statushouders in illegale bezettingen van gebouwen, zowel openbare als particuliere, zijn toegenomen. Hiervoor verwijzen ze naar twee rapporten (United States Department of State, Italy 2019 Human Rights Report, 2019, p.11. Beschikbaar op: <https://www.State.gov/reports/2019-country-reports-on-human-rights-practices/italy/>; TERLIZZI, A., “Reception Policies, Practices and Responses. Italy Country Report”, Working Papers Global Migration: Consequences and Responses, 2020, p.32. Beschikbaar op: [https://www.researchgate.net/publication/339617681\\_Reception\\_Policies\\_Practices\\_and\\_Responses\\_Italy\\_Country\\_Report](https://www.researchgate.net/publication/339617681_Reception_Policies_Practices_and_Responses_Italy_Country_Report)). Ze verwijzen verder dat velen in een sfeer van onveiligheid en geweld leven (MENDOLA, D., and Busetta, A., “Health and Living Conditions of Refugees and Asylum Seekers: a survey of informal settlements in Italy”, Refugee Survey Quarterly, 2018, p.477 en 482); dat ze geen toegang hebben tot sociale en gezondheidsdiensten en niet tot de meest elementaire goederen zoals water, voedsel en elektriciteit (Doctors Without Borders, out of sight, report from February 2018. Beschikbaar op: [https://www.msf.org/sites/msf.org/files/harmful\\_borders\\_def.pdf](https://www.msf.org/sites/msf.org/files/harmful_borders_def.pdf)); dat ze leven in de marge van de samenleving zonder enig vooruitzicht op verbetering van hun situatie waarbij het dagelijks leven bestaat uit het voorzien in hun basisbehoeften (Swiss Refugee Council OSAR, Reception Conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy, 2020, p. 58); dat de huisvestingsomstandigheden ernstige gevolgen hebben voor hun geestelijke en*

lichamelijke gezondheid (NANNSEN Note 2020-2 (addendum), *The situation of beneficiaries of international protection in Italy*, 17.12.2020, pp. 4-5; Swiss Refugee Council OSAR, *Reception Conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy*, 2020, p.17 en p. 102); dat de toegang tot sociale huisvesting pas mogelijk is na een langdurig verblijf waarbij dit van kracht is in bepaalde regio's (NANNSEN Note 2020-2 (addendum), *The situation of beneficiaries of international protection in Italy*, 17.12.2020, p.6; European Commission, *European Semester: Assessment of progress on structural reforms, prevention and correction of macroeconomic imbalances, and results of in- depth reviews under regulation (EU) No 1176/2011*, 2019, p. 44; USDOS, 2021 country report on Human Rights practices: Italy, 12.04.2022, <https://www.ecoi.net/en/document/2071327.html>), en dat het voor hen moeilijk zou zijn om in Italië een officiële job te vinden (OSAR, *Reception conditions in Italy*, juni 2021, p. 13; USDOS, 2021 Country Report on Human Rights practices: Italy, 12.04.2022). Echter, hierbij dient herhaald te worden dat dit niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Italië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Betrokkenen passen dit niet toe op de eigen situatie met het leveren van bewijzen.

In dit verband moet worden opgemerkt dat verweerder de draagwijdte van het begrip "buitengewone omstandigheden" van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ten onrechte beperkt door dit alleen van toepassing te laten zijn op gevallen waar het leven in gevaar zou zijn of een risico van marteling of onmenselijke behandelingen.

Het is ook een illegale beperking van het toepassingsgebied van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en het begrip "buitengewone omstandigheden" om te eisen dat deze worden aangetoond door geïndividualiseerd bewijs. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die de terugkeer naar het land van herkomst (in casu verblijf) buitengewoon moeilijk maken, zonder dat onderscheid wordt gemaakt tussen algemene of individuele omstandigheden. Bijgevolg, eisen van de eiser dat zij aantonen dat zij specifiek het doelwit zijn geweest van onmenselijke en vernederende behandelingen, beperkt het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze beperking is des te minder rechtmatig daar verzoekende partij [...] de buitengewone omstandigheden op geldige wijze heeft aangetoond in het licht van algemene en objectieve rapporten betreffende de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Italië, hetgeen inderdaad de situatie van verzoekers is. Verzoekers hebben bijvoorbeeld verklaard dat personen die internationale bescherming genieten, pas na een verblijf van vijf jaar recht hebben op sociale huisvesting. Er kan nauwelijks worden betwist dat deze algemene en objectieve informatie van toepassing is op verzoekers' situatie.

Het zou onevenredig zijn om geïndividualiseerde bewijzen te verlangen van de moeilijkheden die verzoekers om internationale bescherming ondervinden en die het buitensporig moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren.

Aldus heeft zij artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en haar verplichting tot formele motivering miskend.

➤ Tweede onderdeel: schending van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel

Betreffende de medische toestand van Meneer [M.I.], stelt de beslissing:

"Meneer haalt aan gezondheidsproblemen te kennen die onlosmakelijk verbonden zijn met het trauma die hij opliep toen hij te horen kreeg dat zijn kinderen zouden worden weggehaald, waarbij ze van lichamelijke en psychologische aard zijn en waardoor hij in Italië 12 dagen werd gehospitaliseerd. Betrokkenen halen verder aan een ware angst ontwikkelt te hebben voor Italië. Wederom dient gemeld te worden dat betrokkenen hier geen bewijs van neerleggen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid".

Verzoekende partij stelt nochtans vast dat in het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, genomen op 28 maart 2024, twee dagen na de bestreden beslissing, wordt er wel melding gemaakt van deze medische elementen:

"Betrokkene verklaarde momenteel in goede gezondheid te verkeren, maar eerder longproblemen en psychologische problemen hebben gehad in Italië. Betrokkene legde bij het CGVS medische attesten neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS".

*De motivering van de bestreden beslissing kan bijgevolg niet laten vaststellen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle deze elementen die ter haar kennis werden gebracht, rekening houden met het feit dat zij kennelijk toegang heeft tot de beslissingen genomen in het kader van het verzoek om internationale bescherming en van de daarin ingeroepen medische problematiek.*

➤ *Derde onderdeel: schending van het hoger belang van de kinderen en van de motiveringsplicht*

*Bestreden beslissing stelt, betreffende de scholing van de kinderen:*

*Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in Italië kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Italië te vinden is. Betrokkenen beweren dat het in het hoger belang is van hun kinderen dat hun schoolopleiding niet verstoord wordt. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar Italië. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in Italië. Bovendien betekent een terugkeer naar Italië niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijk vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen volgen. Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."*

*Wat de verwijzing naar art. 22bis Grondwet en art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreft, dient er opgemerkt te worden dat een terugkeer naar Italië niet steeds noodzakelijkerwijze betekent dat dit tegen de belangen van de kinderen is. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat de kinderen, in de nabijheid van hun ouders, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Bovendien zijn de ouders de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en bijgevolg is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Een schending van art. 22bis van de Grondwet en van art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.*

*Ten eerste, stelt de verwerende partij dat het belang van het kind niet absoluut is en dat er rekening moet gehouden met andere belangen. Niettemin, wijst de motivering van de beslissing, zelfs niet impliciet, welk belang in casu gevolgd is om de aanvraag tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Zij motiveert evenals niet in welke ma[te] dit andere belang (welke?) bereikt zou worden door de beslissing en in welke ma[te] de beslissing evenredig is. De beslissing is bijgevolg niet adequa[at] gemotiveerd.*

*Ten tweede, neemt de verwerende partij geen rekening met de elementen die werden uiteengezet in de aanvraag tot verblijf en in de actualisatie van 12 januari 2024 en die wijzen aan dat een weigering van verblijf een schending van het belang van de kinderen zou volgen. Verwerende partij heeft kennelijk geen rekening gehouden met de scholing van de kinderen, gezien zij verder stelt:*

*"De overige aangehaalde elementen (een onafgebroken verblijf sinds 2021, dat betrokkenen Franse lessen volgen, dat hun sociaal en familiaal netwerk zich in België bevinden, de getuigenverklaring, het attest van inburgering, lessen alfabetisering, het bewijs van inschrijving als werkzoekende, de schoolattesten) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980" ([...]).*

*Het blijkt bijgevolg dat de documenten met betrekking tot de scholing in het Frans van de vijf minderjarige kinderen van de eisers niet onderzocht werden, terwijl de scholing van de kinderen uitdrukkelijk werd aangevoerd als een buitengewone omstandigheden, zowel in de aanvraag tot verblijf dan in de briefwisseling van 12 januari 2024:*

*“De vijf kinderen gaan alleen naar school in België. Uit hun evaluaties en puntenlijsten kan worden afgeleid dat ze erg hun best doen om de taal te leren en om goede punten te behalen op hun respectievelijke scholen (stukken 7-14 ).*

*[...]*

*De vijf jonge kinderen dwingen het Belgische grondgebied te verlaten zou bovendien betekenen dat zij midden in het jaar naar een nieuwe school zouden moeten gaan, in Italië, een land waar ze riskeerden op straat terecht te komen of van hun ouders gescheiden te worden. Het is moeilijk aan te voeren dat dit in overeenstemming zou zijn met artikel 8 EVRM en het hoger belang van de kinderen.*

*De kinderen dwingen naar een nieuwe school in Italië te gaan, zou onevenredig zijn met de inrichting van hun privéleven, met inbegrip van hun schoolopleiding in België. De school is een tweede thuis. Kinderen ontwikkelen zich daar; zij vormen banden die voor hen van groot belang zijn; zij leren volgens een bepaalde leer, enzovoort” (aanvraag tot verblijf).*

*En:*

*“Ik dank u om te noteren dat de kinderen nu al 2 jaren en half in België studeren. Ze zijn nu in het gewone onderwijs, gezien zij de Frans[e] taal hebben kunnen leren. Zoals uitgelegd in het verzoek, hadden zij in Italië de Italiaanse taal niet kunnen leren: zij zijn aangekomen een paar maanden voordat de COVID pandemie ontbreekt. Tijdens de lockdown, mocht zij niet meer naar school gaan en gezien zij geen computer of internet verbinding, mochten zij niet de school verder volgen.*

*Een terugkeer naar Italië zou als gevolg hebben een onderbreking van hun scholing, in het Frans, terwijl zij vanaf het begin zouden moeten leren, zonder kennis van de Italiaanse taal.*

*Toen de kinderen in België zijn aangekomen, in de zomer van 2021, bevonden zij zich in een moeilijke psychologische toestand. De moeilijke levensomstandigheden hebben hun enorme stress bezorgd” (actualisatie 12 januari 2024).*

*Bestreden beslissing stelt dat “Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in Italië”, toch houdt die beslissing geen motivering in, zelfs impliciet, over de problematiek van de taal: het feit dat de kinderen nu goed Frans spre[ken], zodat zij het gewone onderwijs kunnen volgen, terwijl zij de Italiaanse taal niet hebben kunnen leren, gelet op de COVID-19.*

*Het feit dat hun verblijf precair zou zijn spreekt niet tegen het feit dat ondertussen de kinderen naar school zijn gegaan. De minderjarige kinderen zijn bovendien niet aan de basis van de beslissing om in België zich te vestigen. Verzoekers hadden bovendien verdedigbare gronden om hun verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, gelet op wat zij in Italië hebben meegemaakt, gelet op het feit dat Uw Raad in bepaalde zaken waarin er sprake was van kwetsbare profielen, beslissing van niet-ontvankelijkheid had vernietigen, maar evenals gelet op het feit dat hun meerderjarige dochter, die ook een bescherming in Italië had verkregen, in België als vluchteling werd erkend.*

*Ten einde, is de motivering ter verwijzing naar het feit dat de kinderen van hun situatie van hun ouder zouden volgen en bijgevolg niet gescheiden zouden zijn, geen adequate motivering, gezien de aanvraag werd ingediend voor de eisers EN voor hun kinderen. Hun situatie moet bijgevolg samen beoordeeld worden en de scholing van de kinderen werden duidelijk aangevoerd evenals als een buitengewone omstandigheden voor de ouders die, inderdaad, mogen niet gescheiden worden van hun kinderen.*

➤ *Vierde onderdeel: schending van het artikel 8 EVRM – situatie ten opzichte van Mevrouw [H.S.M.]*

*Betreffende de aanwezigheid in België van de meerderjarige dochter van de kinderen, haar man en hun kind, stelt de beslissing:*

*“Betrokkenen hebben een meerderjarige dochter [...] die hier legaal verblijft op het Belgisch Grondgebied. Zij menen dat een terugkeer een schending van art. 8 van het EVRM met zich mee zou brengen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden*

geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige dochter. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014)

Tot staving van hun aanvraag tot verblijf wezen verzoekers tot de specifieke relatie tussen de eisers en hun meerderjarige dochter, als volgt:

"Daar komt nog bij dat de eisers één volwassen dochter hebben, [H.S.M.]. Zij en haar man werden in België als vluchtelingen erkend. In augustus 2022 kregen zij een eerste kindje samen. Oorspronkelijk woonden ze allen samen in het opvangcentrum te Spa. Na verloop van tijd konden [H.S.M.] en haar man naar een sociale woning verhuizen. Aangezien het gezin echter veel had meegemaakt samen, zowel in Soedan als in Italië, zijn ze erg gehecht aan elkaar. Ze hebben elkaar nodig voor steun. Tijdens de zwangerschap van haar dochter, stond mevrouw [K.T.] steeds aan haar zijde. Ook nu nog, bezoekt zij haar op zeer regelmatige basis, onder andere om haar te helpen met de baby. De gezinnen rekenen op elkaar. Dit alles blijkt uit de getuigenis van [H.S.M.] (stuk 15 ). De minderjarige kinderen van de eisers willen evenmin als hun ouders gescheiden worden van hun oudere zus en hun neefje.

Deze elementen moeten bij de belangenafweging ernstig in aanmerking worden genomen. Niet alleen omdat deze elementen het privé-leven van de eisers vormen, maar meer nog omdat het om het privé-leven van de vijf jonge kinderen gaat.

Een terugkeer naar Italië zou bijgevolg een belangrijke inmenging vormen in het familieleven van de eisers, maar ook in het leven van hun volwassen dochter en haar man, en hun pasgeboren kleinkind".

In haar brief, legde Mevrouw [S.M.]:

*J'ai absolument besoin de la présence de ma mère, surtout après avoir eu mon enfant. Je ne sais pas par exemple quand il a faim, s'il est malade...*

*On a fait face à beaucoup de problèmes depuis le soudan et aussi quand on est arrivé en Italie. Le fait que l'on soit ensemble nous a permis d'affronter tous ces problèmes.*

*Depuis ma grossesse, en plus du suivi social et médical que j'ai eu, ma mère m'a soutenu et donné les conseils nécessaires afin que tout se passe bien. De ce fait, elle était presque tout le temps présente à mes côtés,  
[...]*

*Par la suite, nous avons été transférés (mon mari et moi) au logement géré par le CPAS de Martelange. Vu mes inquiétudes, et craintes par rapport à la grossesse, ma mère est venue à plusieurs reprises pour s'occuper de moi.*

*Ma mère a aussi assisté à l'accouchement à l'hôpital car j'ai accouché avec césarienne. Après l'accouchement, elle est restée 2 semaines à la maison pour s'occuper de nous. Elle est aussi revenue à la maison plusieurs fois pour s'occuper de mon bébé.*

*Avec le temps, mon bébé s'est aussi beaucoup accroché à sa grand-mère. Car elle est souvent à ses côtés.*

[...]

*Si mes parents doivent retourner en Italie, la situation va être très difficile et insoutenable pour nous. Les conditions précaires qu'on avait en Italie ne nous ont jamais permis d'avoir une vie correcte, Aussi, on ne pourrai pas se voir.*

*On est une famille unis et soudées. On a dû faire face à beaucoup d'épreuves dans la vie.*

*Verwerende partij heeft geoordeeld, hoewel zij dit niet heeft toegelicht, dat er geen sprake was van inmenging in het familieleven, aangezien verzoekers en hun dochter volwassen zijn en dat er geen sprake is van banden van afhankelijkheid.*

*De motivering van de bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen, zelfs impliciet, waarom de aangevoerde elementen, die betrekk[ing] hebben op de specifieke band tussen de eisers, hun dochter, hun minderjarige kinderen en hun klein[kind], gelet op hun specifieke situatie, geen "bijkomende elementen van afhankelijkheid" zou vormen.*

*Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht."*

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken.

Verzoekers' bewering dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom verweerder geen afhankelijkheidsrelatie tussen hen en hun meerderjarige dochter weerhield mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft namelijk duidelijk overwogen dat er hieromtrent geen bewijzen werden voorgelegd en heeft verder ook verduidelijkt dat, om te kunnen besluiten tot het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, bewijzen inzake het bestaan van gewone emotionele banden niet volstaan.

Tevens moet worden aangegeven dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurs-handelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoekers houden derhalve onterecht voor dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat verweerder – die aangaf van oordeel te zijn dat uit de aangebrachte gegevens niet blijkt dat de kinderen hun studies niet zouden kunnen verderzetten in Italië en dat hij hoe dan ook voorrang wenste te geven aan de gezinseenheid – niet bijkomend heeft verduidelijkt waarom hij het feit dat hun kinderen de Franse taal machtig zijn en de Italiaanse taal nog niet konden aanleren niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekers stellen dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die, samen met de voorgehouden schending van het

zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In essentie betwisten verzoekers de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens hen wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Allereerst moet worden gesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoekers menen, uit verweerders overwegingen niet kan worden afgeleid dat hij de draagwijdte van het begrip *“buitengewone omstandigheden”* heeft beperkt tot situaties waarbij het leven van de vreemdeling die de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in gevaar is of waarbij deze vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen. Verweerder heeft, in casu, slechts geantwoord op de argumentatie die verzoekers aanvoerden in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekers stelden in deze aanvraag dat zij vrezen dat zij in Italië op straat zullen terechtkomen. Zij verwezen ook naar de *“sfeer van onveiligheid en geweld”* en naar verslaggeving omtrent risico's *“op een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”*. Uit het feit dat verweerder verwees naar wat verzoekers zelf aanvoerden en motiveerde dat hij hen niet kan bijtreden in hun visie kan geenszins worden afgeleid dat hij een te beperkte invulling gaf aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”*.

Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder, in voorliggende zaak, niet zou vermogen te stellen dat hun verwijzing naar rapporten waarin op een algemene wijze melding wordt gemaakt van schendingen van de mensenrechten in Italië niet volstaat om te staven dat zij zelf een risico lopen het slachtoffer te worden van dergelijke schendingen. De wetgever heeft immers een ruime discretionaire bevoegdheid aan verweerder toegekend en verweerder vermag, bij het onderzoek inzake het eventuele bestaan van buitengewone omstandigheden, de bewijswaarde en de inhoud van stukken die door de aanvragers werden aangevoerd met een zekere strengheid te beoordelen. De in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene procedure om een verblijfsmachtiging aan te vragen is en blijft namelijk een uitzondering op de in artikel 9 van dezelfde wet bepaalde regel dat dergelijke aanvraag in beginsel vanuit het buitenland dient te gebeuren. Er kan ook niet worden besloten dat verweerders stellingname dat verzoekers *“de rapporten [...] over de algemene toestand in Italië”* niet nuttig kunnen aanwenden ter onderbouwing van het bestaan van buitengewone omstandigheden in casu kennelijk onredelijk is. Een lezing van de door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf leert namelijk dat zij verwezen naar tal van problemen in Italië waarvan niet blijkt dat zij er al mee werden geconfronteerd, dat zij ook informatie verstrekten omtrent het lot van personen die (nog) niet werden erkend als vluchteling en dat zij tevens documenten aanbrachten omtrent de situatie van vreemdelingen in andere landen. Verzoekers' toelichting dat bepaalde rapporten die zij aanbrachten betrekking hebben op personen die, net zoals zij, internationale bescherming genieten in Italië laat niet automatisch toe te besluiten dat zij in een situatie, zoals omschreven in deze rapporten, dreigen terecht te komen. Verzoekers werden in het raam van een relocatieprogramma naar Italië overgebracht en gaven zelf aan dat zij dadelijk passende opvang in dat land verkregen. Hun betoog dat zij pas na vijf jaar recht hebben op een sociale woning in Italië wijzigt hieraan niets. De Raad dient er daarenboven op te wijzen dat in het arrest nr. 298 883 van 18 december 2023 reeds werd aangegeven dat *“de verwijzing naar algemene landeninformatie en rechtspraak omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië [...] niet [volstaat] om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Italië buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of he[n] in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.”* Gelet op het voorgaande blijkt bijgevolg zelfs niet dat verzoekers nog een belang hebben bij hun grief. Verweerder kan immers, gelet op de bepalingen van artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, *“elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties”* niet als buitengewone omstandigheden aanvaarden.

De Raad benadrukt verder dat het aan de vreemdeling is die voorhoudt dat er buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bestaan om hiervan het bewijs te leveren. Uit het feit dat verweerder opmerkte dat verzoekers weliswaar voorhielden dat S.M.I. gezondheidsproblemen had in Italië, maar dat zij nalieten dit te bewijzen, kan niet worden afgeleid dat hij de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt immers niet dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf enig stuk voegden omtrent de gezondheidsproblemen die S.M.I. zou hebben gehad. Door uiteen te zetten dat verweerder in een andere beslissing aangaf kennis te hebben van het feit dat verzoekers medische attesten neerlegden bij een andere administratie, maar dat deze hem niet werden voorgelegd, tonen verzoekers ook niet aan dat de in casu bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid. Er moet hierbij worden onderstreept dat verweerder bij het onderzoek van een aanvraag om machtiging tot verblijf de in het raam van deze aanvraag aangevoerde documenten in aanmerking dient te nemen, maar het niet zijn taak is om lacunes in de bewijsvoering van de aanvragers te ondervangen.

Verder moet worden opgemerkt dat verweerder duidelijk heeft aangegeven waarom hij het feit dat verzoekers' kinderen in België naar school gaan niet beschouwt als een buitengewone omstandigheid. Hij heeft immers uiteengezet dat verzoekers niet aantonen dat hun kinderen niet naar school kunnen gaan in Italië en hij heeft hieromtrent opgemerkt dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur die niet in dat land te vinden is vereist. Hun bewering dat verweerder kennelijk geen rekening heeft gehouden met de scholing van de kinderen mist zonder meer feitelijke grondslag. Het gegeven dat verweerder ook heeft gemotiveerd dat schoolattesten op zich niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat deze nuttig zijn bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf laat hier niet anders over denken.

Verzoekers' betoog, dat verweerder geen specifieke overwegingen heeft voorzien aangaande het feit dat zij, in het kader van hun argumentatie dat de scholing van hun kinderen in België een buitengewone

omstandigheid kan vormen, erop wezen dat hun kinderen geen Italiaans hebben geleerd, dat hun kinderen in België onderwijs in de Franse taal volgen en dat hun kinderen dreigen middenin het schooljaar van school te moeten veranderen, laat de Raad niet toe te besluiten dat verweerders standpunt – dat niet blijkt dat verzoekers' kinderen hun belangen ernstig worden geschaad indien zij in het land waar zij als vluchteling werden erkend naar school dienen te gaan – incorrect of kennelijk onredelijk zou zijn.

In de mate dat verzoekers nog aanvoeren dat niet blijkt welke andere belangen dan deze van hun kinderen zouden dienen te primeren kan het volstaan aan te geven dat verweerder in de eerste plaats heeft gesteld dat het feit dat verzoekers' kinderen hun scholing niet in België kunnen verderzetten niet inhoudt dat hun belangen worden geschaad, aangezien niet blijkt dat zij in Italië niet naar school zouden kunnen gaan. Daar verweerder heeft geoordeeld dat de belangen van verzoekers' kinderen die zijn gelieerd aan hun scholing niet echt in het gedrang komen bij een terugkeer naar Italië, diende hij uiteraard niet aan te geven welke andere belangen volgens hem dienden te primeren.

Gelet op het feit dat verweerder concludeerde dat het gegeven dat de kinderen in België naar school gaan in hoofde van deze kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt kan dit gegeven uiteraard ook geen buitengewone omstandigheid in hoofde van de ouders van deze kinderen uitmaken. Verzoekers lijken aan deze logica voorbij te gaan waar zij erop wijzen dat hun situatie “samen” moet worden beoordeeld.

Verzoekers' toelichting dat het gegeven dat hun verblijf in België precair was geen afbreuk doet aan het feit dat hun kinderen naar school gaan, dat deze kinderen niet de beslissing namen zich in België te vestigen en dat zij meenden op verdedigbare gronden een verzoek om internationale bescherming in België te kunnen indienen leidt niet tot het besluit dat verweerder enig nuttig gegeven over het hoofd zag of verkeerdelijk besloot dat geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werden aangetoond.

In een vierde onderdeel van hun middel stellen verzoekers dat zij hebben aangegeven dat zij en hun kinderen een specifieke band hebben met hun meerderjarige dochter, die in België werd erkend als vluchteling, en haar kind. Zij tonen, door uiteen te zetten dat zij een brief aan verweerder overmaakten, waarin hun meerderjarige dochter aangaf dat zij steeds een beroep kon doen op haar moeder voor raad, dat deze ouder haar bijstond bij haar bevalling en dat S.K.T., na haar bevalling, twee weken bij haar bleef en nog vaak komt helpen, niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat geenszins blijkt dat er een echte afhankelijkheidsband, zoals bedoeld in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), bestaat. Het is immers geenszins incorrect of kennelijk onredelijk om uit het een brief waaruit kan worden afgeleid dat een moeder haar meerderjarige dochter, tijdens en na de bevalling, de gebruikelijke hulp en ondersteuning biedt geen bijzondere afhankelijkheidsband, zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM, af te leiden. Er blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te stellen dat uit het feit dat verzoekers gescheiden van deze dochter dienen te leven geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 22bis van de Grondwet moet worden geduïd dat in de door J. Velaers en S. Van Drooghenbroeck opgestelde nota in verband met het ontwerp tot herziening van dit artikel van de Grondwet betreffende de rechten van het kind het volgende wordt gesteld: *“De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuw verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot een dergelijke conclusie.”* In het verslag van de werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) wordt op basis van deze nota vastgesteld dat moet worden geconcludeerd dat *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”*. Verzoekers kunnen bijgevolg niet dienstig naar deze bepalingen verwijzen.

Daarnaast dient te worden herhaald dat verweerder rekening heeft gehouden met de belangen van verzoekers' minderjarige kinderen en dat niet blijkt dat het in de bestreden beslissing ingenomen standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is.

Het is tevens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden. Hij heeft immers uitdrukkelijk overwogen dat het in het belang van de kinderen is dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen.

Een schending van enige norm die verweerder de verplichting zou opleggen om het hoger belang van het kind te respecteren wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden benadrukt dat verzoekers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden gemachtigd of toegelaten. De bestreden beslissing, die aldus geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf, kan bijgevolg niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden geduid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het gezinsleven van verzoekers in het gedrang komt. De bestreden beslissing geldt immers voor alle leden van het kerngezin. Zoals reeds gesteld blijkt niet dat er tussen verzoekers en H.S.M., hun meerderjarige dochter die een eigen gezin heeft gesticht, een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat, die zou toelaten te oordelen dat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven (cf. EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Hun verwijzing naar de aanwezigheid van H.S.M., en de leden van haar gezin, in België is daarom niet dienstig. De bestreden beslissing, die slechts inhoudt dat verzoekers zich naar Italië dienen te begeven en die hen de mogelijkheid laat om verdere contacten met hun dochter en haar gezinsleden te onderhouden, kan niet worden gezien als een beslissing die een miskenning impliceert van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting ook niet aan dat enig aspect van hun privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen ernstig wordt geraakt. Zij maken geenszins aannemelijk dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.5. Verzoekers laten verder na om concreet uiteen te zetten waarom zij menen dat de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991, artikel 3 van het EVRM, het rechtszekerheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zijn geschonden. Hun loutere verwijzing naar deze bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, zonder nadere toelichting, laat de Raad dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

3.2.6. Verzoekers maken met hun beschouwingen evenmin aannemelijk dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

#### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

##### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN G. DE BOECK